

WEBLIOGRAFIA: UN NOU CONCEPT, O NOUĂ PROVOCARE

Aurica Dvoracek*

Hermina G.B. Anghelescu**

Rezumat: Articolul prezintă un nou concept care face parte din teoria informării pentru bibliotecari, în contextul Societății Informaționale. Webliografia este un exemplu despre schimbarea rolului bibliotecarilor noștri în rețeaua informațională.

Cuvinte cheie: Internet, Webliografia, information provider of the Web, evaluation criteria of the webliography elaboration, webliography frame.

În fluxul activităților specifice profesioniștilor informării din bibliotecile românești, în contextul societății informaționale, nevoile de informare ale utilizatorilor impun crearea și furnizarea de noi servicii și produse. În același timp, profesioniștii informării sunt obligați să-și asume și să răspundă provocărilor generate de „boom-ul” cunoscut sub numele de Internet. Acceptarea resurselor disponibile pe Internet, ca surse de informare egale în importanță cu cele tradiționale, de către specialiștii în biblioteconomie și știința informării din Biblioteca Județeană „Gh. Asachi” din Iași este, deja, un fapt concretizat prin furnizarea unui nou produs ce încorporează, în exclusivitate, surse în format electronic, accesibile pe Internet: **Webliografia**.

Webliografia este un îndrumar, o listă cu resurse sugerate de bibliotecar, resurse ce oferă utilizatorilor acces la informații pe o anumită temă, accesibile în mod gratuit pe Internet. Ce înseamnă acest lucru? Webliografia oferă utilizatorului posibilitatea de a consulta informațiile on-line. Aceste informații nu sunt întotdeauna replica celor tradiționale, pe suport de hârtie, transpuse în format electronic. Pe lângă acestea, există revistele electronice, care sunt din ce în ce mai numeroase, în toate domeniile și, de asemenea, cărțile electronice. Accesul on-line al resurselor informaționale permite consultarea acestora de la distanță, din confortul propriei locuințe sau de la centrele de informare din biblioteci, dincolo de bariere geografice sau diferențe de fus orar. Bibliotecarii redactează webliografiile pe diverse teme, care s-au dovedit foarte solicitate de utilizatori, în scopul de a-i ajuta pe aceștia să acceseze site-uri de încredere, a căror autoritate a fost deja verificată de bibliotecar. Webliografiile sunt puse la dispoziția publicului atât în format tipărit, cât și în format electronic, printr-o hiperlegătură, de la pagina de web a bibliotecii. Compilarea de webliografii, de către bibliotecarii specialiști în știința informării, și folosirea acestora, de către utilizatorii serviciilor de bibliotecă, reprezintă o etapă importantă în cadrul procesului de alfabetizare informațională a publicului.¹

1. De fapt, ce este o webliografie?

În literatura de specialitate străină, există multe definiții ale webliografiei. Termeni ca **webography**, **webliography**, **web bibliography** (în limba engleză); **webographie**, **webliographie**, **bibliographie web**, **sitographie**, **sitologie**, **réseaugraphie** (în limba franceză); **webografia** (în limba italiană) și **webografia**, **webgrafia**, **e-bibliografia** (în limba spaniolă) sunt folosiți pentru a desemna activitatea de regăsire, evaluare, selectare și organizare a resurselor disponibile pe Internet.

Discuțiile privind conotațiile lingvistice și implicațiile terminologice au suscitată și suscită, încă, pe plan internațional și vor suscita și pe plan național multe pasiuni, dând naștere unei întregi literaturi de specialitate, cu argumente pro și contra. Dacă termenii de **webliografie** sau **webografie** sunt deja consacrați în literatura străină de specialitate, iar termenii de **webliografie** și cel de **bibliografie web** sunt recomandați ca sinonime, Banca de Terminologie din Québec – Vocabular Internet recomandă categoric evitarea termenilor **sitografie**, **sitologie** sau **rezografie**, termeni generatori de confuzii²

De asemenea, printre termenii propuși, se numărau și cei de *bibliografie electronică* și *liste de site-uri*, la care s-a renunțat din motive de imprecizie și concurență inutilă. Dacă termenul de bibliografie electronică sugerează doar rezultatele obținute în urma interogării cataloagelor electronice ale bibliotecilor, termenul de *webliografie* presupune interogarea întregului spectru informațional, facilitată de rețeaua world wide web pe o anumită temă sau într-un anumit domeniu. Din acest motiv, am optat pentru folosirea în limba română a termenului de *webliografie* care nuanțează ca înțeles cele două activități de cercetare bibliografică – căutare și regăsire –

* **Aurica Dvoracic** este specialist în biblioteconomie și știința informării, șefa Centrului de Informare Comunitară & Marketing al Bibliotecii Județene „Gh. Asachi” Iași.

** **Hermina G.B. Anghelescu** este conferențiar la Library & Information Science Program, Wayne State University, Detroit, Michigan.

urmate de cea de-a treia, organizarea documentelor/surselor electronice, selectate într-o manieră logică și coerentă – *webliografia*, generând în același timp, o nouă competență a profesionistului informării, cea de *webliograf*. Webliografia face posibilă extinderea informației prin integrarea resurselor Internet, oferind utilizatorilor un produs informațional complet, care răspunde cantitativ și calitativ nevoilor sale informaționale.

Desigur, sarcina profesioniștilor informării și documentării nu este deloc ușoară. Noile competențe de **webliograf** (de furnizor de informații de pe web) și de **formator** presupun, pe de o parte, solide cunoștințe de biblioteconomie și știința informării, cunoașterea tehnicilor specifice cercetării și regăsirii de documente electronice, familiarizarea cu noile tehnologii ale informației, acumularea unei experiențe suficient de ample pentru a realiza cercetarea aplicată, o informare permanentă asupra noutăților și tendințelor pe plan internațional. Pe de altă parte, mai presupune și o pregătire serioasă de formator pentru a putea îndeplini **rolul de ghid al utilizatorului** în descoperirea și valorificarea resurselor electronice, învățându-l pe acesta metodele care să-i permită o autonomie reală, în identificarea și utilizarea resurselor informative electronice, mergând de la alfabetizarea digitală până la dezvoltarea spiritului critic, în evaluarea resurselor digitale, disponibile în Internet.

Firește, consecutiv dezvoltării explozive a tehnologiilor informației și transformării cadrului socio-economic și cultural, ca în orice sferă a cunoașterii, remarcăm manifestarea unei tendințe naturale de evoluție internă și în domeniul biblioteconomiei și științei informării, domeniu antrenat într-un proces de adaptare continuă, de căutare a unor noi soluții și metode de lucru. Metodele de cercetare existente sunt depășite, necesitând revizuire, completări, modificări și chiar noi abordări. Astfel, **metodologia cercetării, destinată întocmirii unei webliografii, devine o nouă provocare pentru profesionistul informării și documentării, în contextul societății informaționale.**

2. Și totuși, ce este webliografia?

Să încercăm o definiție, acum, după ce am identificat obiectul său de cercetare ca fiind o serie de resurse informative disponibile pe Internet. Privită ca o ramură a biblioteconomiei și științei informării, am putea defini **webliografia** ca fiind: „**domeniul științei informării, care studiază aspectele privind tehnica de identificare, evaluare, selectare și descriere a resurselor informative, legate de un anumit subiect, disponibile pe Internet, precum și organizarea acestora într-o manieră logică, în vederea valorificării acestor documente electronice și a folosirii conținutului lor de către utilizator**”. Procesul de elaborare a webliografiilor presupune cunoștințe detaliate despre publicațiile în format digital, despre regăsirea, evaluarea și selectarea informației electronice, cât și despre metodele de compilare a listelor de recomandare.

În speranța că și în România redactarea de webliografii va deveni o practică, după încercarea de a defini acest concept, vom aborda problemele asupra cărora profesioniștii informării vor trebui să se aplece pentru a putea oferi utilizatorului român webliografii la standarde internaționale. Care sunt parametrii acestei noi provocări pentru bibliotecarul român?

Pe lângă o strategie adecvată, de căutare a informațiilor disponibile pe Internet, experiența noastră de până acum ne-a demonstrat că este absolut necesară cunoașterea normelor metodologice internaționale, în informare și documentare, pentru descrierea documentelor electronice și, nu în ultimul rând, criteriile de **evaluare a resurselor informative prezente pe Internet**. Care sunt acestea?

În primul rând, identificarea **creatorului** sau a **autorului**, care poate fi o persoană sau o organizație (școli, guverne, firme private, asociații, fundații, IMM-uri etc.). Notorietatea acestora este esențială vizavi de utilizatori. Atunci când sursele sunt anonime, este bine ca acestea să fie evitate.

Al doilea criteriu de care ținem seama în evaluarea resurselor informative, prezente pe Internet, este **data publicării**. Pasiunea pentru prezența pe Web dă naștere la un număr din ce în ce mai mare de site-uri abandonate multe dintre ele, și care oferă o informație deja perimată și legături inactice.

Al treilea criteriu foarte important în procesul de evaluare este **scopul cu care a fost creată informația, cât și calitatea acesteia, acuratețea și exactitatea ei**. Informația pe care un bibliotecar sau un specialist în știința informării o recomandă publicului trebuie să fie recentă, corectă și obiectivă. Acuratețea informației depinde atât de creatorul ei, cât și de intenția cu care acesta a generat-o.

O mare atenție trebuie acordată și celui de-al patrulea criteriu, **publicul țintă, utilizatorul cărui i se adresează site-ul respectiv**. Istoricul construirii rețelei globale și-a pus pecetea și asupra conținutului acesteia. Astfel, resurse informative foarte specializate sunt accesibile doar unui segment restrâns de populație, și nu au nici o semnificație pentru marele public. Sau, în mod contrar, unele site-uri sunt atât de generale, încât nu conțin informație profundă. Informația tratată și prezentată într-o manieră superficială este de evitat, în favoarea celei cu conținut științific pronunțat.

Cel de-al cincilea criteriu vizează **calitatea conținutului**. Desigur, criteriul de evaluare foarte important, care răspunde nevoilor utilizatorilor în mod direct, este **conținutul** site-ului respectiv. Internetul abundă în informații. Practica ne-a arătat că, în timp ce unele resurse informative oferă informații de cea mai bună calitate, altele lasă mult de dorit, din acest punct de vedere. Concluzia care se impune este aceea că spiritul critic și cel analitic al profesionistului informării nu trebuie să adoarmă nici o clipă, nici măcar să ațipească! Orice pagină de web trebuie abordată cu precauție și evaluată în contextul din care face parte. Din acest punct de vedere, informația ce se regăsește pe paginile instituțiilor de învățământ și culturale este de mai mare încredere, decât cea care se găsește pe site-urile organizațiilor cu scop comercial. Misiunea universităților, muzeelor și a bibliotecilor, este de a educa publicul fără a percepe taxe, pe când scopul unui site cu caracter comercial este de a determina publicul să cumpere un produs care, de multe ori, poate fi de calitate îndoielnică.

Un alt criteriu pe care trebuie să-l avem în vedere, în activitatea noastră de profesioniști ai informării, bibliografii digitali sau, în cazul de față, webliografii, este **organizarea informației, modul în care această informație este prezentată/comunicată vizitatorului site-ului**. Calitatea organizării este primordială deoarece ea ne ajută să înțelegem informația oferită.

Am insistat asupra câtorva criterii de evaluare întrucât profesioniștii informării din bibliotecile publice românești, mai ales cei din centrele de informare comunitară, și-au însușit, deja strategiile, de căutare a informațiilor disponibile pe Internet. Anumite publicații tradiționale se pot dovedi utile în evaluarea resurselor informative, prezente pe Internet. Așa cum sunt recenzate cărțile în format tradițional, tipărit, așa se recenzează și site-urile de web. Există site-uri de tipul "Best web resources" (cele mai bune resurse pe web), pentru orice domeniu.³ Aceste site-uri sunt ca un barometru care ierarhizează cele mai bune site-uri. Mai mult, comunitatea Internet se dovedește destul de autocritică și, de cele mai multe ori, identifică ea însăși cele mai bune resurse informative. În cazul când mai multe site-uri creează legături hipertext către aceeași sursă, există mai multe șanse ca site-ul respectiv să conțină informație de calitate.⁴

Criteriile expuse mai sus stau la baza evaluării resurselor informaționale cu acces liber pe Internet. Evaluarea acestor resurse este determinantă pentru selectarea lor, în vederea includerii acestora într-o listă de resurse recomandabile, sub forma unei webliografii. Bibliotecarul care face selecția și recomandă aceste resurse pune girul instituției la care lucrează pe această listă. Așadar, webliografia trebuie alcătuită în mod obiectiv, dincolo de preferințele personale ale celui care o compilează. Webliografia trebuie să fie echilibrată și să includă informație legată de subiectul respectiv, prezentat din toate punctele de vedere. De pildă, dacă se alcătuieste o webliografie pe o temă religioasă, trebuie să ne asigurăm că am inclus resurse ce expun puncte de vedere ale mai multor comunități religioase din zonă. Webliografia poate consta dintr-o simplă listare a unor site-uri recomandabile sau poate include scurte adnotări ce informează utilizatorul asupra conținutului site-ului. Cea din urmă variantă este preferabilă, mai ales în cazul în care sunt recomandate site-uri în limbi străine. Organizarea webliografiei trebuie să se facă în funcție de niște segmente logice, comprehensibile, asemenea capitolelor unei cărți, pe care utilizatorul să le poată înțelege fără efort. Simpla înșiruire de resurse nu este de mare eficiență.

Ca și bibliografiile, webliografiile au un format ce trebuie aplicat constant. Primul element al unei descrieri webliografice este autorul/creatorul paginii/site-ului de web. Urmează apoi adresa (URL-Universal Resource Locator). Un alt element esențial, în această descriere, este menționarea datei la care a fost accesat site-ul respectiv, nu data la care s-a creat site-ul! Unele webliografii menționează alte două elemente: data la care a fost creat site-ul și data la care a fost actualizat. Includerea datei la care a fost accesat site-ul în webliografie este un indiciu că s-a verificat operabilitatea site-ului. Este bine cunoscută volatilitatea informației de pe Internet. Milioane de site-uri sunt create în fiecare zi. În egală măsură, numeroase site-uri devin inactive din diferite motive. Menționarea datei când a fost accesat site-ul are o importanță primordială, în momentul în care webliografia se poate accesa on-line. În cazul în care recomandăm un site care nu mai este activ, utilizatorul va face clic pe adresă și va ajunge într-o fundătură, pe un site temporar inactiv sau definitiv dezactivat. De aici, se trage concluzia că webliografiile pot fi puse la dispoziția utilizatorilor în format tipărit, pentru ca aceștia să le ia de la punctul de informare și să le folosească ulterior sau on-line, pentru ca utilizatorii să le poată folosi direct de pe Internet, prin portalul bibliotecii, prin intermediul hiperlegăturilor. Avantajul creării webliografiilor on-line este că ele pot fi actualizate periodic, îmbogățite cu resurse noi și resursele perimate sau inactive să fie eliminate instantaneu.⁵

În timp ce în Statele Unite, webliografiile sunt folosite pe scară largă în bibliotecile de toate tipurile și în învățământul de toate tipurile, webliografia constituie, în egală măsură, și un câmp de cercetare. În literatura de specialitate europeană, lucrările teoretice pe această temă sunt încă destul de rare, iar pe plan național webliografia abia se naște. Webliografia ce urmează poate servi drept o ilustrare a celor prezentate mai sus.

3. Consiliul Europei

3.1. Zece ani de activitate a României în cadrul Consiliului Europei, 1993-2003. Webliografie selectivă adnotată

Prezenta Webliografie își propune să pună la dispoziția utilizatorilor portalul și site-urile adnotate ale structurii funcționale a Consiliului Europei, ale instituțiilor sale și a celor rezultate în urma unor acorduri parțiale, reprezentarea Consiliului Europei în România, cât și elementele vizuale reprezentative ale acestuia.⁶

3.2. Informații generale

Consiliul Europei, fondat în anul 1949, este cea mai veche organizație politică interguvernamentală, care reunește, în prezent, 45 de state. Obiectivul Consiliului Europei este realizarea unității europene, prin apărarea și întărirea democrațiilor pluraliste și a drepturilor omului, prin definirea unor soluții comune, în problemele cu care se confruntă societatea contemporană, și prin accentuarea conștiinței și valorilor identității culturale europene.

România a devenit membră a Consiliului Europei la data de 7 octombrie 1993, o dată cu depunerea instrumentului de aderare la Statutul Organizației. În 10 ani de când este membră a Consiliului Europei, România a semnat 18 și a devenit parte la 75 (din 194) de instrumente juridice internaționale, adoptate sub egida acestei instituții.

3.3. Organele Consiliului Europei

3.3.1. Consiliul Europei

<http://www.coe.int>.

Portalul Web al Consiliului Europei oferă, în limbile engleză, franceză, germană, rusă și italiană, informații complete despre istoricul înființării Consiliului Europei, scop, compoziție, structură funcțională, orientări și preocupări actuale.

3.3.2. Consiliul Europei. Comitetul Miniștrilor.

<http://wcm.coe.int/rsi/cm/index.jsp>.

Site-ul Web al Comitetului Miniștrilor conține informații despre activitatea, competența, funcționarea și metodele de lucru ale Comitetului Miniștrilor și ale organelor sale subsidiare, asupra reuniunilor, documentelor și tratatelor adoptate, asupra Birourilor (Centrelor) de informare ale Consiliului Europei, din cele 45 de state membre.

3.3.3. Consiliul Europei. Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei.

<http://assembly.coe.int/mainf.asp>. Site-ul este actualizat zilnic.

Site-ul Web al Adunării Parlamentare a Consiliului Europei conține informații despre istoricul, structura, activitățile, procedurile și documentele adoptate, despre parlamentele naționale ale celor 45 de state membre.

3.3.4. Consiliul Europei. Secretarul General al Consiliului Europei.

http://www.coe.int/T/F/Secretaire_general. Site-ul este actualizat zilnic.

Site-ul Web al Secretarului General al Consiliului Europei, Walter Schwimmer, conține informații privind biografia, documentele elaborate și discursurile sale, cât și un album al foștilor Secretari Generali ai Consiliului Europei, din anul 1949 până astăzi.

3.3.5. Consiliul Europei. Secretariatul General. Direcția generală II: drepturile omului (DGII).

http://www.coe.int/T/F/Human_rights.

Site-ul Web al DGII al Secretariatului General al Consiliului Europei conține informații despre activitățile acestuia, programele și Reforma Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO).

4. Instituțiile Consiliului European

4.1. Consiliul European. Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO).

<http://www.echr.coe.int>.

Site-ul Web al CEDO conține informații despre componența Curții, a Secțiunilor sale, istoricului, organizării și procedurilor acesteia, cât și instrucțiuni practice pentru persoanele care doresc să se adreseze CEDO.

4.2. Consiliul European. HUDOC (Baza de date despre Jurisprudența CEDO).

<http://hudoc.echr.coe.int>.

Site-ul Web HUDOC conține formularul de căutare a jurisprudenței CEDO, începând din anul 1990, triată după criteriul relevanței, datei de emitere, titlu, apărător, numărul cauzei și Manualul HUDOC, în format PDF.

4.3. Consiliul European. Comisarul Drepturilor Omului.

http://www.coe.int/T/E/Commissioner_H.R/Communication_Unit.

Site-ul Web al Comisarului Drepturilor Omului conține informații despre rolul acestei instituții și direcțiile majore de activitate, cât și informații privind documentele elaborate și instituțiile naționale ale drepturilor omului, din cele 45 de state membre.

4.4. Consiliul European. Congresul Autorităților Locale și Regionale din Europa.

<http://www.coe.int/T/F/clrae>.

Site-ul Web al CLRAE conține informații despre instanțele CLRAE, compoziția, sesiunile, textele de bază, colocviile, programele și Carta Europeană a Autonomiei Locale.

5. Instituții ale Consiliului European, apărute ca rezultat al unor acorduri parțiale

5.1. Consiliul European. Centrul European pentru Interdependența și solidaritatea mondială/Centrul Nord-Sud.

http://www.coe.int/T/F/North-South_Centre. Site actualizat zilnic.

Site-ul Web al Centrului Nord-Sud conține informații despre obiectivele, activitățile, compoziția, rezoluțiile și programele sale specifice, resursele și produsele informaționale pe care le oferă. Informațiile sunt disponibile în limbile engleză și franceză.

5.2. Consiliul European. Observatorul audiovizual european.

<http://www.ibs.coe.int>. Site actualizat zilnic.

Site-ul Web al Observatorului audiovizual european conține informații privind dezvoltarea pieței, a dreptului și finanțării audiovizualului, informații distribuite prin intermediul publicațiilor sale: anuarul statistic și revista juridică lunară Iris. Informațiile sunt disponibile în limbile engleză, franceză și germană.

5.3. Consiliul European. Centrul European pentru Limbi Moderne.

<http://www.ecml.at>.

Site-ul Web al ECML / CELV conține informații despre misiunea, structura și statele membre, care participă la activitățile și programele acestuia, condițiile de participare ale nemembrilor și resurse informatice. Informațiile sunt disponibile în limbile engleză, franceză și germană.

5.4. Consiliul European. Eurimages (Fondul european de sprijin pentru coproducție de opere cinematografice).

http://www.coe.int/T/E/Cultural_Co-operation/Eurimages.

Site-ul Web al Eurimages conține informații despre cele două tipuri de ajutor acordat pentru coproducția, distribuția și prezentarea operelor cinematografice europene.

5.5. Consiliul European. Comisia Europeană pentru democrație prin drept (Comisia de la Veneția).

<http://www.venice.coe.int>.

Site-ul Web al Comisiei de la Veneția conține informații despre studiile Comisiei (princiipiile și tehnologiile constituționale, legislative și administrative, care permit aplicarea principiilor fundamentale ale Consiliului European, dreptul comparat etc.), știința și tehnica democrației și Buletinul jurisprudenței constituționale.

5.6. Consiliul European. EDQM / Farmacopeea europeană.

http://www.coe.int/T/F/Cohesion_sociale/Groupe_Pompidou.

Site-ul Web conține informații despre implicarea Consiliului European în lupta împotriva traficului și abuzului de droguri.

5.7. Consiliul European. Grupul de state împotriva corupției (GRECO).

<http://www.greco.coe.int>.

Site-ul Web GRECO conține informații despre acest mecanism de control al C.E., care asigură aplicarea, de către statele părți, a celor 20 de principii directoare, pentru lupta împotriva corupției, precum și a altor instrumente juridice internaționale, în curs de elaborare, în domeniu.

5.8. Consiliul European. Banca de Dezvoltare a Consiliului European

<http://www.coe.int/ceb>.

Site-ul Web al CEB / BDC-CE conține informații privind condițiile generale de finanțare a proiectelor prezentate, ajutoarele acordate refugiaților și emigranților, victimelor dezastrelor naturale și ecologice, creării locurilor de muncă în IMM-uri, pregătirii profesionale, educației, sănătății, construirii locuințelor sociale, îmbunătățirii condițiilor de viață în zonele urbane dezavantajate, protecției mediului, modernizării rurale, protecției și reabilitării patrimoniului istoric.

6. Consiliul European în România

6.1. Consiliul European. Biroul de Informare al Consiliului European (BICE).

<http://www.coe.ro>. (pagină în construcție).

7. Elemente vizuale

7.1. Consiliul European. Consiliul European pe scurt.

http://www.coe.int/T/F/Com/A_propos_COE/default.asp.

Site-ul Web al Consiliului European conține, după cum ne arată și titlul, informații privind datele-cheie ale acestuia, statele membre, emblemele europene, publicațiile, organizarea vizitelor la Consiliul European, birourile de informații, ultimele 20 de comunicate ale Serviciului de presă al Consiliului European și galeriile de fotografii tematice.

8. Embleme europene

8.1. Consiliul European. Imnul european.

<http://www.coe.int/T/F/multimedia/son/hymne.asp>.

Site-ul Web al Consiliului European, pe scurt, conține informații despre noua versiune a Imnului European, pusă la dispoziția profesioniștilor mass-media și a publicului, oferind posibilitatea audierii on-line și vizualizării.

8.2. Consiliul European. Logo-ul Consiliului European și drapelul European.

http://www.coe.int/T/F/Com/A_propos_COE/drapeau.asp.

Site-ul Web al Consiliului European, pe scurt, conține informații și ilustrații despre logo-ul Consiliului European și despre drapelul european.

8.3. Consiliul Europei. Descărcarea emblemelor originale în vederea reproducerii lor.

<http://www.coe.int/02/Logo/DownloadLogoF.asp>.

Site-ul Web conține informații despre condițiile în care se pot utiliza emblemele europene și prezintă modele de embleme, descărcabile în diferite formate (JPEG sau TIF pentru documentul MS Word și în format PAO și Prepress, pentru profesioniștii media).

9. Ilustrații semnificative

9.1. Consiliul Europei. Personalități.

<http://multimedia.coe.int/coe/personnalites>.

Site-ul Web conține 8 portrete ale personalităților reprezentative ale Consiliului Europei.

9.2. Consiliul Europei. Palatul Europei, Palatul Drepturilor Omului și Drapele.

<http://multimedia.coe.int/coe/personnalites>.

Site-ul Web al Consiliului Europei conține fotografii ale clădirilor instituțiilor, respectiv, Palatul Europei, Palatul Drepturilor Omului, cât și imaginea drapelului european.

Note

¹ Alfabetizarea informațională (engl. "information literacy") este procesul de familiarizare a publicului cu regăsirea și folosirea resurselor de informare în format electronic.

² Office québécois de langue française. Bibliothèque virtuelle.

<http://www.olf.gouv.qc.ca/ressources/bibliotheque/dictionnaires/Internet/fiches/8391499.html> (accesat: 10.02.2004).

³ O excelentă listă de site-uri cu acces gratuit este lista celor mai bune site-uri folosită de bibliotecarii de referință "Best Free Reference Web Sites 2003"

<http://www.ala.org/ala/rusa/rusaourassoc/rusasections/mars/marspubs/marsbestref2003.htm> (accesat: 10.02.2004). Selecția pentru includerea în această listă a fost făcută de Asociația Serviciilor de Referință și a Serviciilor cu Publicul (Reference and User Services Association).

⁴ Pentru o analiză amplă a criteriilor de evaluare a resurselor de pe Internet vezi: Hermina G.B. Angheliescu, "Criterii de evaluare a calității resurselor informative cu acces liber prezente pe Internet", *Revista Română de Informatică și Automatică*, nr. 2 (2004): [în curs de apariție].

⁵ Un bun exemplu de bibliografie pe teme legate de resurse pentru bibliotecari este disponibilă la pagina de web a Bibliotecii Universității Saint Louis, Missouri <http://www.slu.edu/libraries/pius/qrefsour/qreflibs.html> (accesat: 10.02.2004).

⁶ Toate site-urile au fost accesate și au fost active la data de 18.11.2003.